

heller ikke tage noget. Jeg tror derfor ikke, at Udvalget fortjener Dadel mere end de andre Aar for det Arbejde, vi have gjort ved denne Sag, og jeg skal paa det Bedste anbefale at følge Udvalgets Indstilling.

Alberti: Det ærede Medlem ved Siden af paaberaabte sig, at for 2 Aar siden foreslog ogsaa Udvalget at stryge § 5. Det kan jeg ikke modsig; det forholder sig aldeles rigtigt, men i den Mellemtid har den Forhandling mellem de to Miniſtre fundet Sted, som jeg omtalte, og Udvalget vil da der kunne have erfaret, hvilke praktiske Vanskeligheder der er forbundet med den nuværende Brevombæring, og det er til Kæftelse deraf, at jeg understøtter § 5. Jeg vil ikke bestride, at Udvalget har fulgt andre Grundfætninger, og jeg vil heller ikke bestride, at Udvalget har fulgt de samme Grundfætninger nu som tidligere; men jeg siger, at den almindelige Forøgelse af Forretninger for enhver Retsbetjent medfører, at han har større Postoudgifter. Jeg skal henstille til Ministeren, om det ikke var rigtigt, at der ved fremtidige Lovforslag af den Slags blev anført, hvorledes Spørrerne havde været i de sidst forløbne 5 Aar. En Overſigt over Indtægterne og- eller nedad, som de nu kunne falde, vilde jo give et tydeligt Bævis for, om der var Mere eller Mindre at bestille (Nas mus sen: Det staar i Lovforslagets Motiver!). Ja, det havde jeg ikke bemærket; saa frasalder jeg denne Bemærkning.

Justitsministeren (Melleman): Jeg finder mig foranlediget til at bemærke i Anledning af, hvad den næstsidste ærede Taler yttrede, at det paa ingen Maade er min Hensigt at ville bestynde Udvalget for Mangel paa Hensynsfuldhed. Jeg har ikke tænkt paa at ville bebrejde Udvalget Noget; jeg vil tværtimod indrømme, at Udvalgene netop i de senere Aar have været mere hensynsfulde end tidligere; men derfor udelukkes det jo ikke, at der kan være Meningsforskjel om ganske enkelte Punkter, og forøvrigt er det jo heller ikke mange Punkter, som der i det Hele taget er Meningsforskjel om, naar Taleren er om Kontorholdsfastsættelse for de enkelte Embeders Vedkommende. Men hele dette Spørgsmaal om Hensynsfuldhed eller Mangel paa Hensynsfuldhed hos Udvalget har ikke Noget med § 5 at bestille. Det er et Spørgsmaal for sig, dette, om man vil ordne

Postoudtgjørelsen paa den ene eller den anden Maade, og det er jo ganske vist, at man kunde indskrænke sig til foreløbig at gaa tilbage til det System, som jo for Resten var gjældende dengang, da Loven om Retsbetjentembedernes Overfluttelse til fast Gage kom ud i 1861, nemlig at der gaves Godtgjørelse for Postoudgifter efter Regning, og jeg mener navnlig, at det var hensigtsmæssigt at lade denne Regel virke netop i den Række af Aar, hvori vi nu leve, og hvor Landpostvæsenet udvikler sig i saa betydelig Grad. Stulde man saa engang i Fremtiden komme til det Punkt, at Landpostvæsenets Udvikling maatte siges at være afsluttet, kan det maaste være, at man kan finde det rigtigt at blive ved den faste Godtgjørelse istedetfor Godtgjørelse efter Regning. Det er i alt Fald Noget, man til den Tid kan overveie. Kun det mener jeg, at nu, hvor Udviklingen finder Sted, er det baade ubilligt ligeoverfor Retsbetjentene og uheldigt ligeoverfor Befolkningen at lægge dette Baand paa dem og derved opfordre dem til at spare paa Postmerker. Jeg skal endnu kun med Hensyn til det Formelle gjøre den Bemærkning, at den ærede Ordfører for Udvalget jo har fuldfommen Ret i, at dersom man forkaster Forslaget om at lade § 5 udgaa, saa maa der foregaa andre Endringer i Forslaget; men det forekommer mig, at det vilde være rigtigere, hvis Thinget vil fastholde Lovforslagets § 5, at forkaste Udvalgets Endringsforslag nu; thi deraf vil Følgen blive, at det bliver en ligefrem Pligt enten for Udvalget eller for mig at stille de deraf flydende Endringsforslag ved 3die Behandling; men der er ikke nogen særlig Grund, synes mig, til at antage, at Udvalget eller jeg skulde have den Uleilighed at stille alle disse Endringsforslag, naar man ikke veed, om det ærede Thing vil antage det ene eller det andet Resultat med Hensyn til § 5. Derfor synes jeg, at det mest Praktiske er at sige: Lad os faae dette Punkt afgjort her, saa kan det Andet naturligvis følge efter til 3die Behandling.

Nas mus sen: Jeg vil blot sige, at jeg ved mine Udtalelser slet ikke sigtede til den høit ærede Justitsminister.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Underændringsforslag under Nr. 2 af Udvalget til Endringsforslag under Nr. 1: „3,420 Kr.“ forandres til „3,670 Kr.

vedtoges med 40 Stemmer imod 23.

Endringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Justitsministeren med deri vedtagne Endring saalydende: